

”Jeg ville gerne være ligesom den mor.”

Da hun var 14 år og lå under et træ tænkte Ivanna, at Gud bad hende om noget. Da hun var 22 år giftede hun sig med Leandro, og i dag har de fire børn. I dette vidneudsagn fortæller hun, hvordan en anden kvindes eksempel fik hende til at nærme sig Gud.

23.01.2010

Ivanna Yensen er 29 år gammel og har været gift i syv år med Leandro Abalos. Resten af familien udgør:

Candela (6 år), Marquitos (i himlen), Juan Cruz (4 år), Camila (3 år), Nicolas (1 år) og Lucia, der snart skal fødes.

Ivanna studerede filosofi på Norduniversitetet Santo Tomás Aquino og arbejder for tiden på Buen Ayre skolen som lærerinde i kristendomskundskab, og i tre andre skoler i Muñiz og Bella Vista som lærerinde filosofi og fag relaterede til uddannelse.

Jeg søger.

”En dag da jeg var 14 år lå jeg i græsset og bad til Gud, mens jeg observerede himlen gennem bladene på det træ der gav mig skygge. Jeg vil aldrig glemme det øjeblik: for jeg forstod at Gud ønskede alt af mig. Siden det øjeblik holdt jeg ikke op med at søge for at finde ud af hvordan, hvor og hvornår det skulle ske... men vinden blæste på en uforståelig måde.

Det følgende år begyndte jeg min forlovelse med Leo, der nu er min mand. Men vinden blæste fortsat på en mærkværdig måde: på den ene side tænkte jeg på en total overgivelse til Herren, og på den anden side så det ud til at Leo løb af med hele min sjæl og mit hjerte.

Mødet

Da jeg var 20 år og gik på universitetet tog jeg en dag hjem med en skolekammerat for at studere. Jeg gik gennem hoveddøren i min venindes hjem og blev utrolig bevæget... Hvad var der?... Ikke noget ualmindeligt – set ud fra det overfladiske, selvfølgelig – for Jesus viste sig for mig i det dybe.

Hvad mine øjne så, var et hus, der var ordentligt og rent ligesom andre huse, jeg har kendt, inklusive mit eget. I indgangen mødte et billede mig af den uplettede Jomfru, smykket med blomster, og et bord,

der også var dekoreret med blomster. Køkkenet og spisestuen så normale ud, men indrettet som om de skulle bespise en hel hær, med god plads og skuffer nok til en stor familie.

Kort sagt så jeg et enkelt hjem, ja endog mere beskedent end andre hjem, som aldrig havde gjort indtryk på mig.. Men mit hjerte så noget mere...Jeg ville gerne være som den mor... Hvem var hun? Hvad mon hun lavede? Hun var sikkert en helt speciel person, for ikke enhver mor bevæger andre, eller taler om Gud gennem sit hjem og sit hverdagsliv. Jeg fik utrolig lyst til at lære hende at kende, for jeg tænkte, at Gud kaldte på mig til at være som hun.

Da jeg skulle sove kunne jeg ikke falde i søvn og græd længe den nat – af bevægelse -. Jeg var sikker på, at jeg havde fundet min vej, og at mine to kærligheder (Jesus og Leo) kunne

lade sig forene i et liv som den kvindes, hende jeg kun kendte ud fra den kærlighed man åndede i hendes hus.

Næste morgen udspurgte jeg min veninde uden omsvøb: Hvem er din mor? Hvad laver hun? Hvad arbejder hun med? Er hun medlem af et selskab? Min veninde, der ikke kunne lade være med at le af overraskelse, fik min tone fuld af nysgerrighed og mystik til at pulverisere med et: "ikke noget...hun er hjemmegående og er ikke medlem af et selskab".

Det der "ikke noget" som min veninde svarede, var i virkeligheden noget... blot var det karakteriseret ved ikke at være noget ud over det hverdagsagtige. Hendes mor var supernumeraria i Opus Dei. Men det fandt jeg først ud af nogen tid efter.

Lad mig vende tilbage til det jeg fortalte før. Efter den mislykkede

forespørgsel kunne jeg ikke tro det, der skete mig; netop som det så ud til, at jeg var nået til det, jeg havde ledt efter i så lang tid, så forsvandt det igen for øjnene af mig. Jeg kunne ikke lade det hele forblive sådan, så jeg spurgte min veninde om hun vidste, hvor man kunne komme på en åndelig retræte. ”Måske kan de præster der prædiker i Opus Dei hjælpe dig”, svarede hun.

Jeg overgiver mig.

En 2. Oktober, tre år efter den retræte bad jeg om optagelse i Opus Dei som supernumeraria... Jeg vidste ikke hvad den dato betød (årsdagen for Opus Deis grundlæggelse) men da jeg fandt ud af det, tænkte jeg: ”Opus Dei blev født... og jeg blev født... selvfølgelig! Gud havde jo tænkt på Opus/Værket for mig fra tidernes morgen...”

Fra da af er hverdagens udfordringer blevet til det at omforme mit hus til

huset i Nazareth, som Sankt Josemaria plejede at sige. Og jeg er mere og mere overbevist om, at den bedste måde at være Herrens tro instrument på er at lade Ham gøre tingene. På den måde lever jeg min tvungne hvile i hvert svangerskab (Ivanna lider af en sygdom, hvor hver mindste anstrengelse forårsager sammentrækninger der kan resultere i en for tidlig fødsel.

I det tidsrum forsøger jeg at ofre Herren alt, hvad jeg laver, dvs. INTET. Jeg tror helt klart, at i denne tvungne omstændighed synes Jesus, at det er bedre, at jeg ”hvisker mig ud” for at ”Han kan skrive.”

.....